

Forhandling i Stand mellem Sygekasseautoriteterne og Lægeforeningen, før han fremsatte dette Lovforslag. Vi ved jo af Erfaring, hvordan en Lønkamp kan forme sig som den i 1924, og vi vil meget nødig have, at en saadan igen skulde spredes ud over Landet. Vi maa nemlig endelig ikke glemme, at de, der her lovgives for, er halvanden Million af de økonomisk daarligst stillede Mennesker her i Landet, og at det ikke alene drejer sig om disse halvanden Million, men om mange flere, for dertil kommer alle de Børn under 15 Aar, som hører til Sygekassemedlemmernes Familier, saa at vi kommer op mod godt Halvdelen, maaske to Trediedele af det danske Folk, og det af de daarligst stillede af Befolkningen.

Naar vi dernæst kommer til den tredje Nedskæring, den Nedskæring, som tager en Trediedel af det Bidrag, Staten hidtil har givet til Sygekasserne pr. Medlem, idet de 3 Kr., som Sygekasserne hidtil har faaet, reduceres til 2 Kr., vil jeg sige, at selv om Sundhedsministeren vil give en god Hjælp for de foregaende Nedskæringer og kan give Kompensation for dem, vil jeg alligevel finde, at denne Nedskæring er aldeles utilbørlig for Øjeblikket. Den er utilbørlig, fordi det drejer sig om de økonomisk daarligst stillede i vort Land, og den er utilbørlig, fordi der for Tiden hersker en Arbejdsløshed og en økonomisk Krise af en Rækkevidde, som vi aldrig før har kendt, og som netop stiller disse økonomisk svagest stillede langt, langt daarligere, end de nogen Sinde har været stillet. Jeg vil altid kalde den utilbørlig netop med det for Øje, og jeg vil gøre det endnu mere efter at have hørt paa anden Behandling af Sygekasselovforslaget i det høje Folketing. Der gjorde den ærede socialdemokratiske Ordfører opmærksom paa, at af 1 647 Sygekasser havde de 619 Driftsunderskud i 1925, altsaa godt en Trediedel af vore anerkendte Sygekasser arbejdede i 1925 med Driftsunderskud. Det er ikke noget lyst Billede, der opruller sig for os, og jeg vil gerne bede den højtærede Sundhedsminister være en lille Smule forsigtig, inden han skærer dybt til, da han let kunde komme til at røre ved Marven i selve vor Sygekasseinstitution. Ved samme Lejlighed paaviste det radikale Partis Ordfører, at der i 1925 var 19 395 Sygekassemedlemmer, som modtog Hjælp til Kontingent af Kommunen, og ikke færre end 27 402 Medlemmer, der var slettet af Sygekasserne paa Grund af Kontingentrestancer. Jeg synes, det er Tal,

der taler for sig selv. Man maa her ikke glemme, at det ikke alene er $1\frac{1}{2}$ à 2 Millioner af de daarligst stillede her i Landet, som dette Forslag vil komme til at gaa ud over, nej, det er den halve Million, som staar daarligst af dem igen, og som ikke kan betale Kontingent, som maa ty til Hjælpkasserne og til Kommunerne for at faa Hjælp til at betale Kontingent. Det er disse, som endeligt vil glide ud, naar alle Sunde er lukkede for dem til at betale Kontingentet. Her er ikke Tale om nogle faa Tusinder, men her er Tale om mindst en halv Million. Det er ikke dem, der ligger helt oppe ved Grænsen, som let kan komme ud af Sygekasserne, fordi de er for velhavende, som det i første Instans kommer til at gaa ud over, nej, det er dem, hvis Indtægter ligger lavest, og som daarligst af alle kan taale det, og dem, for hvem Sygekasserne er det største Gode, og for hvem de absolut har den allerstørste Betydning. Jeg synes, det er en daarlig Økonomi af en Regering at lovgive paa den Maade, for hvor skal de Mennesker gaa hen, naar de hverken faar Dagpenge eller Hjælp til Medicin eller Læge? Ja, de maa gaa til Kommunen, men vi ved godt, at den Hjælp, man der faar, er den dyreste af al Hjælp.

Nu tales der saa meget om de svimlende Summer, der gives ud til Sygekasserne, men jeg synes, det kunde være rart at se, hvad vi faar for disse Summer. Det er jo ikke nogle faa og enkelte af det danske Folk, der nyder godt af de Summer, der her gives ud, nej, det er to Trediedele af den danske Befolkning, som gennem de Penge, der gives ud til Sygekasserne, faar Hjælp til deres kroniske syge, til Læger og til Medicin, naar de er syge i Hjemmet, til Sygehusbehandling, Specialistbehandling, Røntgenbehandling og Sanatorium, alt sammen ubetalelige Goder, som vi ikke paa nogen Maade vil forringe for de daarligst stillede i Samfundet. Naar vi ser af Statistikken, at Dødeligheden her i Landet i Begyndelsen af 90erne var 19 pro mille, og at den nu er gaaet ned til 11 pro mille, tror jeg ogsaa, at vi for en stor Del kan give Sygekasserne Æren derfor. Hermed tænker jeg selvfølgelig ikke alene paa den direkte Betydning, som Sygekasserne har, men ogsaa paa den store indirekte Betydning, som de har haft ved gennem Lægens jævnlige Besøg i de fattigste Hjem og ved Patienternes Ophold paa Sygehuse og Sanatorier at aabne Øjnene paa den ubemidlede Del af Befolkningen for den store Betydning, som Hjemmets og Individets Hygiejne har for Sundhedstilstanden. Jeg